

TEMİRKUT

ATTİLA'NIN BUYRUĐU

HASAN ERİMEZ

RESİMLEYEN:
ENİS TEMİZEL

YAYIN NU: 1449

EDEBİ ESERLER: 757

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-853-0

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Son Okuma: Gürkan Canpolat

Kapak Tasarımı: GNG Tanıtım

Dizgi-Tertip: GNG Tanıtım

Baskı ve Cilt: PELİKAN BASIM MATBAA VE
AMBALAJ SANAYİ TİC LTD ŞTİ
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İşmerkezi No28/1
Zeytinburnu /İstanbul
SERTİFİKA NO: 40619

İstanbul- 2019

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik
çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve
yayımlanamaz.

HASAN ERİMEZ; 1989 yılında Adana'da doğdu. Çobanoğlu Ticaret Lisesi ve Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Ötüken Neşriyat tarafından *Demirdağın Kurtları* (2015), *Kutlu Kağanlık* (2016), *Bin Yılın Göçü-Alplar Çağı* (2017), *Bin Yılın Göçü-Gaziler Çağı* (2018) adlı romanları yayımlanan yazar, Türk tarihini merkeze alan romanlar üzerinde çalışmaktadır. Daha önce *Diriliş Ertuğrul* dizisinin senaryo ekibinde de yer alan Hasan Erimez, iş hayatına çeşitli sinema ve dizi senaryoları yazarak devam etmektedir.

**“ BİR YİĞİT İÇİN ELİNDE KILICI İLE
İNTİKAMINI ALMASI KADAR GÜZEL
BİR ŞEY VAR MIDIR? TABİATIN, KALBİ
İNTİKAM HIRSI İLE DOLDURMASI EN
BÜYÜK LÜTUFTUR. ”**

HUN BAŞBUĞU ATTİLA

TEMİRKUT

ATTILA'NIN OTAĞINDA

Yılankavi kıvrımlarla usulca akan Morava Nehri'nin kıyısındaki Margus kentinde serin bir yaz akşamıydı. Yüzlerce keçe çadır ile birkaç küçük ahşap evin bulunduğu bu Hun kentindeki herkes, akşamın tadını nehrin kıyılarında ve yeşilliklerin içinde doyasıya çıkarıyordu. Kentte yalnız Hunlar değil, Başbuğ Attila'nın şanından ve zaferlerinden etkilenip onun buyruğunda savaşmaya gelen Kartacalı, Romalı, Galyalı, Cermen ve Helen kavimlerinden savaşçılar da vardı. Kimileri çadırlarının önünde dostlarıyla öbekleşmiş hâlde ellerinde çamçaklarla kıymız ve sücü içerek sohbet ediyor, kimileri de akşamın tatlı havasının verdiği bu huzuru kıyılarda dingin ve sessiz bir hâlde uzanarak tadıyordu.

Bu akşam kenti hareketlendiren ve cıvıl cıvıl bir hâlde getiren hadiselerden biri de Attila'ya Franklardan kalabalık bir elçilik heyetinin gelmiş olmasıydı. Frankların Galya'daki kuvvetli ve mühim kavimlerden biri olmasından ötürü gelen bu heyete önem veren Attila, onlar için büyük bir ziyafet ve alpların at üzerinde yaptıkları gösterilerden oluşan bir eğlence tertip etmişti.

Kentin ortasında büyük ve tek katlı bir ahşap saray ile hemen yanında yine onun kadar büyük, görkemli bir ak otağ bulunuyordu. Attila, yalnız istirahate çekileceği zamanlarda ahşap sarayını kullanır, kengeşlerde ve elçi kabullerinde ak otağına geçirdi. Attila bilhassa yabancıları ak otağında ağırlardı ki; onlara böylece özünü, geleneğini, töresini göstermiş olurdu. Frankların elçilik heyetini de bu sebeple ak otağında karşılamıştı.

Ak otağdaki ziyafette Attila samur borkü, kürklü yalması¹, manda derisinden çizmesiyle Hun halkından herhangi biri gibi en sade hâliyle oturmuş; otağdaki maiyeti gümüş tabaklar, gümüş kaşıklar ve kıymetli taşlarla süslü kadehleriyle gösteriş yaparken kendisi ise tahta tabak,

¹ Yalma: Kaftan.

tahta kaşık ve çam ağacından oyma bir çamçakla yiyip içmişti. Attila'nın bu sadeliği Frank elçilerini şaşırtmış, öte yandan da Attila'nın servete ve gösterişe ehemmiyet vermeyip kudretini o sadelik içinde bütün azametiyle göstermesine büyük saygı duymuşlardı.

Frank elçileri, ak otağdaki ziyafette krallarının ölümünden sonra Galya'daki Frankların ikiye bölündüğünü, iki tarafın da kendi seçtikleri kişiyi tahta çıkarmak istediğini, eğer büyük bir kuvvet bu kargaşaya el koyup bastırmazsa sonucun felakete götüreceğini söylediler. Attila, Roma'nın en uçtaki kentlerinden İtil Nehri'ndeki en ücra bozkırlar kadar yayılmış casus ağı sayesinde olanları zaten çoktan haber almıştı. Frank elçilerinin ne isteyeceklerini de biliyordu. Fakat hiç bilmiyormuş gibi meraklı davranarak ne istediklerini sordu. Elçiler, Attila'nın bu kargaşayı durdurmasını, karşılığında Hunların Galya'daki en güçlü kavimlerden biri olan Frankları müttefik olarak kazanacaklarını söylediler. Galya, Hunlar ile Roma arasında bir türlü paylaşılamayan çok mühim bir yerdi. İki taraf da uzun zamandır gözlerini Galya'da hâkimiyet kurmaya dikmişti. Frankların teklifini önceden tahmin eden Attila için bu kaçırılmaz bir fırsattı. Ve onların teklifini kabul edip, en kısa sürede kargaşayı bastırması için kuvvetli bir ordu göndereceğini, sonra da kralı tayin edeceğini söyledi.

Anlaşmadan sonra ak otağdaki ziyafet ve eğlence gecenin ilerleyen vakitlerine kadar sürdü. Attila'da yorgunluk ve içtiği kıızların verdiği esrime baş gösterince ziyafet bitti ve herkes ak otağdan çıktı.

Gecenin ilerleyen vakti olmasına rağmen dışarı gene cıvıl cıvıldı. Attila'nın ak otağdan çıktığını görenler, yere diz vurup onu selamladılar. Frank elçileri dinlenmeleri için ahşap bir eve götürülürken, Attila da iki muhafızı ve muhafızlarının başı Edekon'un eşliğinde, istirahate çekilmek için ahşap sarayına doğru gitti.

Yürürken, at üstünde ilerlerken, biriyle konuşurken daima başını kaldırarak tepeden seyrediyormuş gibi bakan ve bu bakışla etrafına heybet ve üstünlük saçan Attila, yorgun ve esirmiş hâlde dahi bu edasını kaybetmemişti. Orta boyluydu fakat bu heybetli ve üstünlük saçan edasıyla ona bakanların gözünde bir dev gibi görünüyordu. At üstündeymiş gibi oturuyor, bir orduyu devirip geçecekmiş gibi yürüyor, her an gözlerini açıp pençesini sallayacak bir kurt gibi uyuyordu. Küçük gözleri hemen büyüüyor, gün yanığı gibi yağız yüzü ateş gibi parlıyor, seyrek sakalları yalım gibi dalgalanıyordu.

Attila, iki muhafızı ve muhafız başı Edekon'un eşliğinde, tek katlı ahşap sarayına girdiğinde içerisi yer altı gibi karanlıktı. İki muhafız derhâl ellerindeki meşalelerle içerideki kalın mumları yaktılar. Attila'nın istirahat ettiği oda, ahşap sarayın arka kısmındaydı. Edekon da onunla beraber oraya kadar gelmek isteyince Attila onu durdurdu.

"Ben de geleyim," diye ısrar etti Edekon. Attila'nın esirmiş hâlimden ötürü zorlanacağını düşünüyordu. Attila da Edekon'un bu düşüncesini sezmiş olacak ki gülümseyerek cevap verdi:

"Belki bir savaşa gidiyor olsak yanımdan ayrılmamakta haklısın, Edekon. Evet, bir yayı zor çekecek kadar esridim. Fakat döşeğimi bulamayacak kadar değil..."

Uzun boylu, buğday tenli, zayıf yapılı ve zayıfça yüzlü Edekon, yıllardır Attila'ya sadakatle hizmet eden bir Ceremen idi. Asıl vazifesi muhafızbaşılığı olmasına rağmen, soğukkanlılığı, kıvrak zekâsı ve Romalıların dilini bilmesi sebebiyle gerektiğinde elçibaşılığı vazifelerini de yapıyordu. Hatta bir defasında Konstantinopolis'teki imparatora elçi olarak gitmiş, dönüşte imparatorun elçilerinin Attila'yı öldüreceklerini haber ederek onun canını kurtarmıştı. Attila'ya yakınlığı ve birbirlerine duydukları güven sayesinde onu iyi tanıyan Edekon daha fazla üstelemedi

ve bağır basıp iki muhafızla beraber ahşap saraydan çıktı.

Attila, başı hoş bir hâlde dönerek, kalın mumların aydınlattığı ahşap sarayın dar koridorunda yürüyüp döşeğinin bulunduğu odanın önüne geldi. Odanın kapısı, sürgü niyetine bir kılıçla kapatılmıştı. Bu, başbuğun odasının olduğunun ve içeri girenin başına ne geleceğinin göstergesiydi.

Attila kılıcı çekip kapıyı açtı ve odaya girdi. Girer girmez odayı karanlık içinde bulunca öfkelen-di. Gözlerindeki öfke ateşi o karanlığın içinde dahi kıvılcım kıvılcım çakıyordu.

“Bu odanın mumları her daim yanacak demez miyim? Niye karanlıkta burası?” diye öfkeyle sıkığı dişlerinin arasından söylendi.

Mumları yakması için muhafızlara seslenecekti. Arkasını dönüp koridora çıkacağı sırada bir el odanın kapısını birden kapadı. Attila, kapatanın kim olduğunu anlamaya çalışana kadar arkasından uzanan başka bir el onun ağzını kapadı. Ve bir anda etrafını, odanın içine pusulanmış dört adam sardı. Attila belindeki kılıcını çekmek için çırpınıyor fakat diğer üç kişi onun kollarını ve bacaklarını zapt ediyordu. Arkadan uzanan ve ağzını kapatan elin sahibi belinden hançerini çekip Attila'nın gırtlığına dayadı. Soğuk çeliği gırtlığında hisseden Attila öfkeyle bağırmaya çalışıyor, çırpınıyor fakat fayda etmiyordu. Hançeri dayayan kişi Attila'nın kulağına eğilip, yılan tıslamasını andıran kısık ve de kin dolu sesiyle konuştu:

“Gittiğin her yere kan, ateş ve ölüm götürdün. Hepimizi kudretinin altında çiğnedin. Üstümüze kırbaç gibi indin. Artık yok olma vaktin geldi, Tanrı'nın Kırbaç!”

Adam soğuk çeliği Attila'nın gırtlığından geçirip keseceği sırada odanın kapısı birden sert bir omuz darbesiyle açıldı. Dört adam da irkildi. Kapının eşliğinde karanlıktan ötürü yüzü görünmeyen fakat duruşundan ve soluyuşun-

dan öfkeli olduğu belli olan, iri yapılı biri duruyordu.

Attila'yı tutan adam diğer üçüne, "Çabuk öldürün şunu!" diye emir verdi. Fakat söz ağzından çıkar çıkmaz, kapının eşiğinde duran adam belindeki hançerini fırlatarak o karanlığın içinde tam alınına sapladı.

Attila'yı tutan adam alınına saplanan hançerle arkası üstü devrilirken diğer üç adam üst üste gelen şaşkınlıklarını atıp kapının eşiğinde duran adama saldırdılar. Kapının eşiğinde duran adam kılıcını çekip üzerine ilk gelenin gırtlaklığını bir hamlede keserek onu kan içinde yere serdi. Yere serilen adamın gırtlakından fışkıran kanlar odanın içine saçılırken, Attila da kılıcını çekti. Kalan iki adamın biri Attila'nın diğeri de kapının eşiğindeki adamın üzerine atıldı.

Kapının eşiğindeki adam, üzerine atılanın kılıç hamlesinden eğilerek kurtulduktan sonra onu kılıç tutan bileğinden yakaladı. Adamın önce bileğini tek eliyle kırdı, sonra da onun kendi tuttuğu kılıcıyla gırtlaklığını kesip bir köşeye savurdu.

İçine düştüğü durumun öfkesiyle bütün esrikliği dağılan Attila, karşısındaki adamla kısa bir müddet kılıç çarpıştırdıktan sonra onu bacağından yaralayarak diz çökertti. Tam kılıcını kaldırıp boynunu vuracağı esnada kapının eşiğindeki adam, "Yapma, hanım!" diye seslendi.

Attila, kılıcı havada kalmış hâlde öfkeli gözlerini adama çevirdi. Adam ona doğru yaklaştı. Önce yaralı bacağından kanlar sızan, yere diz çökmüş adama sonra da Attila'ya baktı.

"Bunu öldürürsek konuşturacak kimse kalmaz," dedi.

Attila'nın kılıcı bir müddet öylece havada kaldı. Yaralı bacağından kan sızan adam, diz çökmüş hâlde acı içinde kıvranıyordu. Attila, bir vuruşta bu kalleş tuzağın intikamını alabilirdi. Fakat yanında dikilen adamın gözlerine tekrar baktı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Bu adam da ölürse, bu kalleş tuzak hakkında konuşacak kimse kalma-

yacaktı. Attila kılıcını indirdi.

“Haklısın,” dedi. “Bir an öfkeyle düşünemedim. Bu tuzağı kuranların kim olduğunu öğrenmemiz gerek.”

Sonra, yanında duran adamın yüzüne dikkatle baktı. Onu tepeden tırnağa süzdü. Bir Hun’a benziyordu ama onu daha önce hiç görmemişti. Gerek bakışları gerek tavırları gerek pusatıyla da sıradan bir Hun alpından farklı görünüyordu. Attila, meraklı bakışlarını adamın gözlerine dikerek sordu:

“Fakat bunu yapanların kim olduğundan önce, öğrenmem gereken bir şey var: Sen kimsin?”

Adam, soğukkanlı duruşunu ve bakışlarını hiç bozmadan cevap verdi:

“Temirkut.”

Gece henüz bitmemişti. Attila’ya kurulan tuzak duyulduğunda bütün Margus karışmış, gece boyu hüküm süren o cıvıl cıvıl hava sanki bir fırtınada savrulup dağılmış gibi kaybolarak yerini öfke ve gerginlik dolu bir kargaşaya bırakmıştı. Pusatlarını kapalı Hunlar, başbuğlarına bunu yapmaya cüret edenlerin kim olduğunu öğrenmek ve onu öldürmek için ahşap saray ile otağın bulunduğu civara toplanmıştı. Bunlar pusatlarını kaldırarak öfkeyle avazları çıktığı kadar haykırıyor, önlerine bent olan muhafız alplar ise bu öfke seline güçlkle mâni olabiliyordu.

Attila, Temirkut ile beraber ak otağa geçmiş, yakalanan yaralı adamın itiraflarıyla bu tuzağı tertipleyenlerin buraya gelen Frank elçileri olduğunu öğrenmişti. Altı Frank elçisi, buldukları ahşap evde derdest edilip yaka paça otağa getirilmiş, Attila’nın önüne diz çöktürülmüşlerdi. Otağda Attila ve Temirkut’tan başka Attila’nın en yakın ve sadık adamı, barış zamanlarında Hun ordusunun başı olan Onegesius, Attila’nın dostu ve Onegesius’un kardeşi Scotta, Attila’nın baş elçisi olan ve Romalı asil bir aileden gelen Orestes ile muhafızların başı Edekon da bulunuyordu.

Attila'nın bütün maiyeti ayakta bekliyor, Attila ise kalın pöstekiler yığılı postunda oturmuş hâlde, bakışlarında en ufak bir öfke emaresi görünmeksizin karşısında diz çöktürülmüş olan altı Frank elçisine ve yaralı adama bakıyordu. Frank elçilerini öyle bir korku zapt etmişti ki, diz çökmüş şekilde omuzlarından dizlerine kadar zangır zangır titriyorlardı. Dışarıda ölüm kusan kalabalığın öfkesi bekliyor, karşılarında da “Tanrı'nın Kırbaacı” onlara en korkunç soğukkanlılığıyla bakıyordu. Attila'nın maiyeti, hadisenin öfkesinden ve Frank elçilerinin yapacağı itiraflara dikkat kesildiklerinden ötürü Temirkut'un kim olduğunu dahi sormayı unutmışlardı.

Attila, gövdesini arkasına doğru gerip soğukkanlı bakışlarını ayırmadan Frank elçilerine sordu:

“Bana bu tuzağı nasıl kurdunuz? Sarayımın içine kadar nasıl girdiniz?”

Frank elçilerinin içinden, ziyafet boyunca da en fazla konuşmuş olan kısa boylu, uzun kara sakallı, kemikleri yüzünden fırlayacak kadar zayıf olanı, korkudan dişleri birbirine çarparak cevap verdi:

“Bugün sarayda vazifeli olan muhafızlarınız bizim adamlarımızdı. Onları muhafız olmaları için yetiştirip çok önceden yanınıza yerleştirmiştik. Onlar muhafız birliğine katıldıktan sonra tuzağı tertitledik ve sizinle görüşmek için bilerek bugünü seçtik. Adamlarımıza da gelmeden önce gizlice haber gönderip bugün sarayda muhafız olmalarını söylemiştik.”

Attila başını çevirip Edekon'a baktı. Muhafızların başı o idi ve üzerine dikilen bakışlar ona bu zafiyetin hesabını soruyordu. Edekon ise böylesine ağır bir zafiyetten mesul olmanın verdiği ağırlıkla onun yüzüne bakamıyordu. Kendi kendini parçalamak istercesine yumruklarını sıkıyor ve başını eğerek bu utanç yüzünden yerin dibine geçmek istiyordu.

“Bugün sarayda vazifeli olan muhafızlar nerede, Edekon?” diye sordu Attila.

“Hepsini sorgulamak ve yargılamak için yakaladık, hanım,” dedi Edekon başını kaldırmadan.

Attila, öfkeli bakışlarla başını ağır ağır salladı:

“Bu yaptıkları gaflet değil, ihanet. Cezaları da ona göre verilecek.”

Tekrar Frank elçilerine döndü.

“Tuzağın emrini kimden aldınız?”

Yine kısa boylu, kara sakallı, zayıf elçi cevap verdi:

“Ölen kralımızın oğlu Meroveus.”

“Niçin?”

“Sizin yakında Galya’yı da istila edeceğinizi düşünerek öldürtmek istedi.”

Attila ve maiyeti, elçinin söylediklerine inanmıştı. Fakat Temirkut, elçiye tereddüt dolu gözlerle bakıyordu. Verdiği cevaptan tatmin olmamıştı.

“Yalan söyler, hanım,” dedi Temirkut.

Attila ve maiyetinin meraklı bakışları Temirkut’a çevrildi. Hepsi, bu şüphenin altındaki nedeni bilmek istiyordu. Temirkut, şüphesinden emin bir tavırla konuştu:

“Franklar sizi öldürmeye tek başlarına cesaret edecek kadar güçlü değiller. Mutlaka arkalarında onlara cesaret veren büyük bir güç olmalı.”

Attila’nın merakı arttı:

“Kim?”

“Galya, Roma ile bizim aramızdaki en güçlü duvar. Orayı kim yıkar da ele geçirirse diğeri için büyük tehlike olur,” dedi Temirkut ipucu verircesine.

“Yani bu tuzağı esas tertipleyenler Romalılar mı?” dedi Attila.

Temirkut, başını tasdikler mahiyette salladı.

“Franklar,” dedi Temirkut, “bizimle gerçekten dostluk anlaşması yapsalardı, muhtemel bir Galya istilasından za-

rar görmezlerdi. Fakat Roma bundan korktuğu için onları kışkırttı ve kendi safına çekti. Ve bu tuzağı tertipleyip onları önümüze sürdü.”

Onegesius, Scotta ve Orestes bu sözler üzerine birbirlerine baktılar. Temirkut'un söylediklerini inandırıcı buldukları bakışlarından belli oluyordu. Attila'nın da basık yüzü gerildi. Başını iyice yukarı kaldırdı ve gözleri kısıkaç gibi ufaldı. Diz çökmüş Frank elçileri, yaklaşan ve karşı konulması imkânsız bir felakete bakar gibi, gözleri yuvalarında korkuyla büyüyerek Attila'ya bakıyorlardı. Attila, kırbaç gibi inen sert bir sesle elçilere sordu:

“Bunlar doğru mu? Bu tuzağın arkasında Romalılar mı var?”

Elçilerden kiminin titremesi arttı, kimisi korkuyla yutkundu, kiminin yüzünü inci gibi ter bastı fakat hiçbirinden ses çıkmadı. Attila bunun üzerine manda derisinden çizmesini sertçe yere vurdu. Otağda sanki deve göbeğinden bir köpürge² çınladı. Attila kükrer gibi konuştu:

“Söyleyin! Romalılar mı var bu tuzağın arkasında?”

Yine kısa boylu, kara sakallı, zayıf elçi cevap verdi:

“Doğru. Romalılar var.”

“Hangi Romalı bu işin tertipçisi?” diye sordu Temirkut.

Aynı elçi cevap verdi:

“Aetius.”

Attila bu ismi duymasıyla postundan yıldırım gibi fırladı. Gölgesi bir anda otağı kapladı. Maiyeti çekinerek bir adım geri gitti. Elçiler ise öyle bir titremeye başladı ki, sanki içeride deprem oluyor sanılırdı.

Attila'nın kısıkaç gibi küçülen gözleri kızarmış, kaşları çatılmış, dişleri birbirine kenetlenmişti. Attila'nın Aetius ismini duyduğunda ne kadar öfkeli olduğunu bilen maiyeti göz ucuyla birbirine bakıyor, yaklaşan öfke kasırgasından

² Köpürge: Savaş davulu.

duydıkları endişe gözlerinden yansyordu.

Attila arkasına döndü ve gözlerini postun arkasında duran dokuz saçaklı tuğa dikti. Aetius'a olan derin kini depreşince, bakışları dokuz saçaklı tuğun üzerinde geçmişe ve bu kinin köklerine daldı.

Attila, daha küçük yaşlardayken babası Muncuk ölünce amcası Rua tarafından Romalılarla yapılan barış anlaşması karşılığında Ravenna Sarayı'na rehin verilmişti. Orada Romalılar tarafından bir Hun olduğu için ezilmiş, aşağılanmış, alay edilmiş, hakarete uğramıştı. Bundan başka Romalı hocalar tarafından da sürekli Roma sevgisi, Roma'ya saygı aşılarmaya çalışılmış, bu sayede kendi soyundan nefret edip özünü unutarak kendini Roma'ya adaması amaçlanmıştı. Fakat Attila bunların hepsine ses çıkarmadan direnmiş, Ravenna Sarayı'nda kaldığı müddette Romalıların iki yüzlülüğünü, imparatorluk idaresinin ve siyasetinin inceliklerini, Roma ordusunun güçlü ve zayıf yanlarını öğrenmişti. Ve bir gün bu iki yüzlü, çatal dilli imparatorluğu yıkmak için yıllarca sabırla beklemişti. Bütün aşağılanmalar, ezilmeler, hakaretler onu bastıramamış bilakis bugün "Tanrı'nın Kırbacı" olduysa, bu muamelelerin verdiği hırsıyla olmuştu.

Aetius ise bir Romalı generalin oğlu olarak Attila ile aynı yıl doğmuş, o da küçüklüğünde Hunlara rehin verilmiş, yıllarca Hunların içinde kalmıştı. O da Hunların içinde kaldığı müddette Romalılık damarı ve Romalı kanı bütün sağlamlığı ve ateşiyle kendini muhafaza etmiş, bir gün Hunları yok etmek için yıllarca sabırla beklemişti. O da rehinliği bitip Roma'ya dönünce imparatorluğun en güvendiği, ordunun en itibarlı generali olmuştu. Her davranışı Romalı gibi olan, Roma gelenekleriyle yaşayan Aetius'un adı "Gerçek Romalı" olarak ün salmıştı.

Farklı yerlerde, birbirlerinin tam zıttı bir kinle fakat aynı kader yolculuğunu yaşayan bu iki adam, birbirlerini

yok etmek uğruna yıllar sürecektir oyunlar kurmuş, kılı kırk yaran hamleler yapmış fakat asla karşı karşıya gelmemişlerdi. İkisi de bir gün bunun gerçekleşmesini ipe çekiyordu. Ve görünen oydu ki, bu artık hiç de uzak değildi. Birbirlerine bir adım daha yaklaşmışlardı.

Attila dalgınlığından ayılıp elçilere doğru döndü. Dışarıdan hâlâ kalabalık Hunların öfkeli bağırışları iştiliyordu. Attila, Edekon'a buyruk verdi:

“Bu elçileri, yaralı adamı ve içimize soktukları o hain muhafızları otağın önündeki kalabalığın ortasına atın. Hepsini kurt gibi parçalayacaklardır. Parçalarını da Meroveus'a gönderin.”

Elçiler korkuyla yalvarmaya başladılar:

“Bağışla bizi!”

“Bu cezayı verme bize!”

“Kılıçla öldür, okla öldür. Ama parçalatma bizi!”

Attila onların yalvarışlarını umursamadan postuna otururken Edekon da otağın önüne seslenerek alpları çağırdı. İçeri giren dört alpla beraber, elçileri ve yaralı adamı kargılar dürterek otağdan çıkardılar. Biraz sonra otağın önündeki kalabalığın öfkeli sesleri arttı. Yumruk, tekme patırtıları ve sövgülerle beraber elçilerin acı çığlıklarını işittiler. Sonra acı çığlıklar kesildi ve otağ önündeki öfkeli kalabalığın zafer naralarına benzeyen haykırışları yükseldi. Elçileri ve yaralı adamı önce dövüp sonra kılıçlarıyla parçalamışlar, her bir parçasını havada sallayarak zafer edasıyla bağırıyorlardı.

Attila postunda oturmuş, bir elini dizinin üstüne atmış ve hafifçe öne eğilmiş hâlde düşünceli gözlerle önüne bakıyordu. Bir kargıdan dahi uzunca boylu, iri yapılı, alnında derin bir kılıç yarası olan, sarı sakalları yer yer kırışmış ve gözleri yeşil yeşil çakan Onegesius, Attila'ya bakarak öfkeli bir hâlde konuştu:

“Bu Romalılar iyice tehlikeli olmaya başladılar. Artık

içimize kadar muhafız sokuyorlar. Bu kadar ileri gitmenin karşılığı verilmeli.”

Onegesius'un kardeşi Scotta da başını sallayarak bu sözleri tasdikledi. Ve ekledi:

“Hem de bu karşılık en sertinden olmalı! Romalılarla savaşsa savaş!”

Roma soylularından olan, ağırbaşlı ve her daim donuk bakışlı olan Orestes dahi bu fikirlere katıldığını belli ederek, o bilindik soğukkanlı elçi üslubuyla konuştu:

“Zaten yıllardır onlar da biz de hatta bütün dünya da bu savaşı bekliyor. Uzun zamandır hamlelerimizi uzaktan yapıyoruz. Fakat artık yakın hamle yapmanın zamanı geldi. Bu hadise elbet bütün kavimler arasında duyulacaktır. Ve itibarımızı sarsacaktır. İtibarımızı sağlamlaştırmanın tek yolu ise Romalılara ve Aetius'a unutamayacakları bir ders vermektir.”

Attila, gözlerini yere dikmiş hâlde bir yandan bütün olanları kendi zihninde tartarken diğer yandan da maiyetinin söylediklerini üstüne koyuyor ve kafasında bazı planlar kuruyordu.

Onegesius, Scotta ve Orestes'ten sonra Temirkut konuştu.

“Artık savaşın vaktinin geldiği kesin. Oklar önce Galya'yı gösteriyor. Roma için de bizim için de en uygun savaş meydanı Galya'dır. Fakat içimize kadar muhafız sokmayı başaran Romalılar bunu da önceden düşünüp tedbirini almış olmalı. Onların tedbirine karşı tedbir alarak savaş başlayabilir.”

Temirkut'un sözleri üzerine Onegesius, Scotta ve Orestes, unuttukları bir şeyi hatırlamış gibi ona baktılar. Onegesius merakla sordu:

“İyi konuşuyorsun. Fakat seni tanımıyoruz. Önce bize kim olduğunu söyle. Kimsin ve nereden çıktın?”

Bu soru üzerine Attila yere diktiği bakışlarını Onegesi-

us ve yanındakilere çevirdi. Onegesius'un sorusuna, üçüne de cevap verir bir ifadeyle karşılık verdi:

“Adı Temirkut. Bir Hun. Fakat buralardan değil. Gün doğusundan, İtil'in ötesinden, ata yurtlarımızdaki bozkırlardan bize katılmak için gelmiş bir alp.”

“Ahşap saraydaki bütün muhafızlar bilerek saraydan çıkmıştı. Kimse de içeride tuzak kurulduğunu fark etmedi. Bu alp nasıl o saraya girip de tuzaktan kurtardı? Hem de hiçbir muhafıza görünmeden,” diye sordu Scotta.

Temirkut, Attila'ya kim olduğundan kısaca bahsetmişti. Attila bu sırrı yalnız kendisinin bilmesi gerektiğini biliyordu. Bunun için soruyu geçiştirmek üzere üstünkörü bir cevap vereceği esnada ondan önce Temirkut atıldı ve kendinden emin bir tavırla bu soruların hepsine cevap verdi:

“Bütün muhafızları ahşap sarayın dışında görünce kuşkulandım. Hepsi bir araya toplanmıştı. Yanlarına gidip niye sarayın içinde değil de dışarıda beklediklerini sordum. Birden telaşlanıp ne diyeceklerini bilemediler. Bu da benim kuşkumu arttırdı. Han içerideyken ahşap sarayda muhafız olmamasının suç olduğunu söyledim. Bu kez beni terslemeye başladılar. Yanlarından kovmaya çalıştılar. Bir şeyler döndüğünü sezdim. Yanlarından uzaklaştım. Sonra gizlice ahşap saraya girdim. Hanın odasına doğru gittim. İçeride birtakım sesler duydum. Odada birileri olduğunu anladım. Sonra da odayı basıp hanımızı onların elinden kurtardım.”

Temirkut bunları bir solukta ve hiç takılmadan söylemişti. Attila, Temirkut'un bu izahatı üzerine gülümsedi ve başıyla tasdikledikten sonra, “Tam da böyle oldu,” diye ekledi.

Onegesius, Scotta ve Orestes de Temirkut'un bu izahatına inanıp meseleyi kapattılar. Üstüne de onu takdir edercesine başlarını salladılar.

Maiyeti, Attila'nın kararını merakla bekliyordu. Attila